

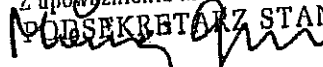
W obu przypadkach odliczenie dotyczy wydatków faktycznie poniesionych i związanych z koniecznym przewozem na niezbędne zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne. Nie obejmuje zatem dojazdów na wizyty kontrolne i badania lekarskie. Stąd twierdzenie, że właściciele samochodów osobowych – w przeciwieństwie do osób korzystających z transportu publicznego – mogą odliczyć koszty dojazdów na wizyty lub badania lekarskie, nie znajduje potwierdzenia w obowiązującym stanie prawnym.

Różnica pomiędzy wydatkami z pkt 13 a wymienionymi w pkt 14 w art. 26 ust. 7a ustawy polega jedynie na tym, że w przypadku osób dojeżdżających na niezbędne zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne samochodem osobowym ustawodawca wprowadził limit kwotowy, zgodnie z którym odliczeniu podlegają wydatki faktycznie poniesione jednakże nie wyższe niż 2.280 zł w skali roku podatkowego. Natomiast w przypadku odpłatnego przewozu, o którym mowa w art. 26 ust. 7a pkt 13 ustawy, brak takiego ograniczenia.

Powyższe wynika ze sposobu dokumentowania przedmiotowych nakładów. Wydatki poniesione na używanie samochodu osobowego dla potrzeb związanych z koniecznym przewozem na niezbędne zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne nie muszą być bowiem dokumentowane fakturą lub rachunkiem. Stąd aby uniknąć ewentualnych nieprawidłowości przy korzystaniu z tej ulgi wprowadzono limit kwotowy. Inaczej jest w przypadku przewozu na ww. zabiegi np. środkami transportu publicznego. W odniesieniu do tych wydatków wymagane jest ich udokumentowanie dokumentem stwierdzającym fakt poniesienia, co umożliwi osobie niepełnosprawnej ich odliczenie w pełnej wysokości, czyli również ponad kwotę 2.280 zł w skali roku.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, iż brak ustawowego wymogu dokumentowania wysokości wydatków, o których mowa w art. 26 ust. 7a pkt 14 ustawy, fakturą, rachunkiem lub innym dokumentem, nie oznacza, że przedmiotowe odliczenie przysługuje z samego faktu inwalidztwa i posiadania samochodu osobowego. Wydatki muszą być bowiem faktycznie poniesione i to na ściśle określone cele, tj. związane z użytkowaniem samochodu osobowego wyłącznie dla potrzeb związanych z koniecznym przewozem na niezbędne zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne. W ramach omawianej ulgi nie można zatem odliczyć wydatków związanych z dojazdami własnym samochodem na wizyty lub badania lekarskie.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, iż osoby niepełnosprawne, będące właścicielami samochodów osobowych wykorzystywanych na dojazdy na zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne nie są w żaden sposób uprzywilejowane w stosunku do osób dojeżdżających na ww. zabiegi innym środkiem transportu. Tym samym, podniesiony w oświadczeniu problem nierównego traktowania osób niepełnosprawnych, w rzeczywistości nie występuje. Brak zatem wskazań do poszerzenia katalogu odliczeń zawartych w art. 26 ust. 7a ustawy.

Z upoważnienia Ministra Finansów
PODSEKRETAŹ STANU

Maciej Grabowski

Otrzymują:

1. Adresat (oryginał + 2 kopie);
2. Departament Spraw Parlamentarnych
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów;
3. Biuro Ministra (ds. BMI 9-4084/2011)
w gmachu;